

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Vojtěcha Šimíčka a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobkyně: **P. T. D.**, zastoupené JUDr. Irenou Slavíkovou, advokátkou se sídlem Praha 1, Hybernská 9, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 26. 9. 2005, č. j. 48 Az 37/2005 – 19,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Odměna advokátky JUDr. Ireny Slavíkové **se určuje** částkou 2558,50 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě se žalobkyně jako stěžovatelka domáhá zrušení shora uvedeného rozsudku Krajského soudu v Praze, kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 15. 7. 2005, č. j. OAM-425/LE-01-07-2005. Tímto rozhodnutím byla zamítnuta její žádost o udělení azylu jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona

č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o azylu). Rozsudek krajského soudu vycházel ze skutečnosti, že rozhodnutí žalovaného bylo vydáno v souladu se zákonem, na základě dostatečně zjištěného skutečného stavu věci a bylo přesvědčivě odůvodněno.

Stěžovatelka v kasační stížnosti uplatňuje důvody obsažené v § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Konkrétně pak namítá, že krajský soud postupoval nezákonně, když shledal, že si žalovaný opatřil dostatečné množství podkladů pro rozhodnutí o její žádosti. Má totiž zato, že žalovaný neměl dostatek podkladů k tomu, aby zamítl její žádost jako zjevně nedůvodnou. Stěžovatelka považuje odůvodnění soudu za nekonkrétní a vágní. Dále namítá, že žalovaný pochybil, když nerozhodoval o tom, zda se na stěžovatelku vztahují překážky vycestování podle § 91 zákona o azylu. Krajský soud pak pochybil, když z tohoto důvodu rozhodnutí žalovaného nezrušil. Stěžovatelka poukazuje na čl. 33 odst. 1 Úmluvy o právním postavení uprchlíků, který zakazuje vyhoštění a navrácení uprchlíka. Navrhuje proto, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek Krajského soudu v Praze zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení; požádala také o přiznání odkladného účinku této kasační stížnosti.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že považuje rozsudek krajského soudu i svoje rozhodnutí za vydaná v souladu se zákonem a odkázal na správní spis, zejména na podání a výpovědi stěžovatelky. Navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl.

Nejvyšší správní soud nejprve vážil nezbytnost rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek kasační stížnosti. Dospěl k závěru, že o ní není třeba rozhodovat tam, kde je žadatelka chráněna před důsledky rozhodnutí krajského soudu režimem pobytu za účelem strpění podle § 78b odst. 1, 2 zákona o azylu (cizinec má nárok na udělení víza za účelem strpění pobytu mj., pokud žádost doloží dokladem o podání kasační stížnosti proti rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci azylu a návrhu na přiznání odkladného účinku - takové vízum opravňuje cizince k pobytu na území po dobu platnosti víza, která je 365 dnů; na žádost cizince odbor cizinecké a pohraniční policie platnost víza prodlouží, a to i opakovaně) – ze zákona platnost uvedeného víza zaniká právní mocí rozhodnutí o kasační stížnosti. Pozitivní rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek by tedy nemělo z hlediska ochrany stěžovatelky žádný význam, negativní by před rozhodnutím o kasační stížnosti bránilo řádnému soudnímu řízení. Při rozhodnutí o kasační stížnosti pak je rozhodnutí o odkladném účinku nadbytečné, neboť obecně může přiznání odkladného účinku kasační stížnosti přinést ochranu jen do doby rozhodnutí o této stížnosti.

Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.).

Stěžovatelka v kasační stížnosti uplatňuje důvody obsažené v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. (*tvrzená nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení*), má totiž zato, že si žalovaný neopatřil dostatečné podklady pro rozhodnutí ve věci a krajský soud toto nesprávně posoudil. Dále namítá důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. (*nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé*); domnívá se, že krajský soud pochybil, když nezrušil rozhodnutí žalovaného proto, že žalovaný nerozhodoval o překážkách vycestování podle § 91 zákona o azylu.

K tomu ze správního a soudního spisu vyplynulo, že dne 1. 7. 2005 požádala stěžovatelka o udělení azylu; jako důvod uvedla, že přišla najít svého syna. V případě návratu do vlasti se ničeho neobává. Při pohovoru k důvodu svojí žádosti stěžovatelka uvedené skutečnosti potvrdila a jako další důvod svého odchodu z Vietnamu uvedla skutečnost, že ji opustil manžel. Rovněž sdělila, že žádné jiné problémy ve Vietnamu neměla. Žalovaný rozhodnutím ze dne 15. 7. 2005 žádost stěžovatelky o udělení azylu zamítl jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu. Proti tomu podala stěžovatelka žalobu, kde pouze obecně namítala nezákonnost tohoto rozhodnutí (domnívá se, že jí azyl měl být udělen) a skutečnost, že žalovaný nedostatečně zjistil stav věci. Krajský soud však její žalobu zamítl, neboť shledal, že stěžovatelkou uvedené důvody nelze podřadit pod žádnou skutečnost, která je uvedena v § 12 zákona, o azylu a postup žalovaného byl tak v souladu se zákonem. K námitce nedostatečně zjištěného stavu poukázal soud na to, že tak stěžovatelka učinila pouze v obecné rovině, avšak soud shledal stav zjištěný žalovaným dostatečný.

Namítá-li stěžovatelka, že krajský soud pochybil, když nezrušil rozhodnutí žalovaného proto, že nerozhodoval o překážkách vycestování podle § 91 zákona o azylu, nelze s ní souhlasit. Je třeba totiž poukázat na to, že krajský soud je zásadně oprávněn přezkoumat napadené správní rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.). V daném případě stěžovatelka ve svojí žalobě tuto námitku neuplatnila a nemůže tedy vytykat krajskému soudu, že se jí nezabýval a že rozhodnutí žalovaného nezrušil. Nad rámec uvedeného je vhodné poukázat na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 9. 2004, č. j. 2 Azs 147/2004 - 41, (publikováno ve Sb. NSS pod č. 409/2004), kde soud zdůraznil, že *rozhodne-li Ministerstvo vnitra o zamítnutí žádosti o udělení azylu jako zjevně nedůvodné podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu, nečiní již výrok o neexistenci překážek vycestování ve smyslu ustanovení § 91 citovaného zákona.*

Pokud pak jde o stěžovatelčinu námitku, že je odůvodnění krajského soudu vágní a neurčité, není možné s ní souhlasit. Naopak krajský soud se stěžovatelčinou žalobou, která byla na hranici přezkoumatelnosti, podrobně zabýval a všechny její žalobní námitky přezkoumal. Pokud jde o námitku nedostatečně zjištěného stavu věci, je třeba krajskému soudu přisvědčit, že stěžovatelka v žalobě tuto námitku vůbec nekonkretizovala a nedala tak soudu možnost se jí zabývat podrobněji, než jak učinil. Nejvyšší správní soud tak neshledal v postupu krajského soudu žádné pochybení. Důvod kasační stížnosti uvedený v § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. tak neobstojí.

Stěžovatelka dále považuje závěr krajského soudu o tom, že si žalovaný opatřil dostatečné množství podkladů pro rozhodnutí o její žádosti, za nezákonný. Ani tato námitka však není důvodná. V řízení o azylu je rozhodující pro posouzení naplnění zákonných podmínek, ale i pro rozsah dokazování, uvedení důvodů žadatelem v žádosti, při pohovoru, nebo v jiných podáních učiněných do vydání rozhodnutí. Je to žadatel, který se domáhá udělení azylu, který tvrdí určité skutečnosti, na jejichž základě by mu mělo být vyhověno. Toto tvrzení žadatele nemůže být nahrazeno žádnou vyhledávací činností správního orgánu. Správní orgán pak v rámci řízení o azylu ověřuje hodnověrnost žadatelových tvrzení a jejich azylovou relevanci. Pokud pak v řízení o azylu vyplyne některá ze skutečností taxativně uvedených v § 16 odst. 1 zákona o azylu, pak žalovaný bez dalšího – ale jen ve lhůtě podle odstavce 2 téhož ustanovení – zamítne žádost, aniž by v řízení zjišťoval existenci některého z důvodů pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu.

Tak tomu bylo i v daném případě, neboť důvody, které stěžovatelka v řízení o udělení azylu uvedla, byly toliko rodinného a osobního rázu (snaha o nalezení syna, rozchod

s manželem). Žalovaný tak neměl jinou možnost, než žádost stěžovatelky zamítnout jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu, protože uvedené skutečnosti vůbec nenavštědčují tomu, že by stěžovatelka mohla být pronásledována z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu. Podle tohoto ustanovení se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení azylu zjištěno, že cizinec: a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má. V daném případě nejen že stěžovatelka žádné takové potíže při pohovoru nezmínila, nýbrž je výslovně vyloučila. Lze tedy uzavřít s tím, že žalovaný zjistil stav věci správně a dostatečně a rovněž zcela v souladu se zákonem zamítl žádost stěžovatelky o udělení azylu jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu (k tomu viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 27/2003 - 48, dostupný na www.nssoud.cz). Ani naplnění důvodu kasační stížnosti uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. tak nebylo shledáno.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Stěžovatelka, která neměla v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému náklady řízení nevznikly. Proto soud rozhodl, že se žalovanému právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává (§ 60 odst. 1, § 120 s. ř. s.).

Stěžovatelce byla pro řízení o kasační stížnosti ustanovena zástupcem advokátka; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 7, § 120 s. ř. s.). Ustanovená advokátka požádala o odměnu za tři úkony právní služby (příprava a převzetí, studium spisu u Krajského soudu v Praze a sepis doplnění kasační stížnosti). V daném případě není sporu o tom, že advokátka, resp. její substitut, studoval spis, ani o tom, že podala doplnění kasační stížnosti. Žádným způsobem však nedoložila (a ani netvrdila), že proběhla první porada s klientem, která je v rámci právního úkonu převzetí a příprava zastoupení předpokládána ustanovením § 11 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 177/1996 Sb. Za situace, kdy se stěžovatelka zdržuje v Zařízení pro zajištění cizinců Velké Přílepy, je zřejmé, že by advokátka stěžovatelku musela navštívit tam, a je více než pravděpodobné, že by tuto skutečnost ve vyúčtování zmínila a rovněž požádala o úhradu hotových výdajů spočívajících v cestovním z místa sídla advokátky do Velkých Přílep. Soud má tak zato, že vyhláškou požadovaná porada neproběhla. Vzhledem k tomu je třeba za převzetí a přípravu zastupování považovat právě až studium spisu, které v daném případě nahrazuje první poradu s klientem. Nejvyšší správní soud proto určil odměnu advokátky částkou 2 x 1000 Kč za dva úkony právní služby – převzetí a příprava věci a písemné podání soudu týkající se věci samé a 2 x 75 Kč na úhradu hotových výdajů, v souladu s § 9 odst. 3 písm. f), § 7, § 11 odst. 1 písm. b), d), § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., tedy celkem 2150 Kč. Protože ustanovená advokátka doložila, že je plátcem daně z přidané hodnoty (dále jen „daň“), zvyšuje se tento nárok vůči státu o částku odpovídající dani, kterou je advokátka povinna z odměny za zastupování odvést podle zákona č. 235/2004 Sb. (§ 35 odst. 7 s. ř. s.). Částka daně vypočtená podle § 37 odst. 1 a § 47 odst. 3 zákona č. 235/2004 Sb. činí 408,50 Kč. Ustanovenému zástupci se tedy přiznává odměna v celkové výši 2558,50 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. října 2006

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu